

KIYAMETTEN ÖNCEKİ ZORLUKLAR

Eûzubillahimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdülillahi hamden kâmilên ves-salâtü vesselâmü alâ seyyidînâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn.

İ'lemû eyyühe'l-ihvân enne efdale'l-kitâbi kitâbullah ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerra'l-umûri muhdesâtühâ ve külle muhdesin bid'ah ve külle bid'atin dalâleh ve külle dalâletin fi'n-nâri. Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

«تَكُونُ لِأَصْحَابِي زَلَّةً، يَغْفِرُهَا اللهُ لَهُمْ لِسَابِقَتِهِمْ

مَعِيَ. كَر، عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَنْفِيَّةِ، عَنْ أَبِيهِ.»

Tekûnü li-ashâbî zelletün yağfiruhallâhu lehüm li-sâbikatihim maî.

a. Ashabın Kusurları Ve Mağfiret

İbn Asâkir Muhammed b. el-Hanefiyye'den, o da babasından rivayet etmiş.

Beraberce bir salât u selam okuyalım.

Allahümme salli salaten kamiletan ve sellim selamen tammen alâ seyyidinâ Muhammedinillezî tenhallü bihil ukadü ve tenfericü bihil kürabü ve tukdâ bihil havaicü ve tünalü bihirreğaibü ve husnül havatimi ve yüsteskal gamamü bi-vechihil kerimi ve ala âlihî ve sahibihî fi külli lemhatin ve nefesin bi adedi külli ma'lumin leke.

Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* hakkında ne söylesek azdır.

Cenâb-ı Hak cümlemizi hemen onun gösterdiği yolda yürüyüp sebat eden kullarından eylesin.

Buyuruyorlar ki;

Tekûnü li-ashâbî. “Benim ashabım.”

Ashab, *sallallahu aleyhi ve sellem*'in zaman-ı saadetlerine erişmiş ve onunla sohbet şerefine nâil olmuş insana derler. Onunla görüşmediyse sahabi denmez. İşte onun zamanında çok müslümanlar da vardı. Mesela Veysel Karani hazretlerine sahabi demiyorlar. Halbuki onun ziyaretine gitti ya. Hayatındaydı. Ziyaretine gitti ama kendisini göremediği için sahabiliğinde ihtilaf var, tabiindendir derler. Sahabi, mutlaka Resûlullah ile sohbet

etmiş, onun sohbetinde bulunmuş insanlara diyorlar.

Şimdi Cenâb-ı Peygamber onlar için diyor ki;

Tekûnü li-ashâbî zelletün.

Beşeriyet hepimizde mevcut. Bu beşeriyet dolayısıyla benim ashabımın da bazı kusurları olur, hataları olur, aralarında ihtilafları olur, şu olur bu olur.

“Bunlardan dolayı onları muaheze etmeye kalkmayın.”

Onları suçlu görmeye kalkmayın. Onlar hakkında şöyle böyle tarihlere bakıp da söz söylemeye kalkmayın. Tarihlerden vak’a istimbati çok hatalıdır. Tarihler kendi görüşlerine göre bir şeyler yazarlar fakat hadisenin içine girmiş de görmüş değildir. Hatta hadisenin içine girmiş ve görmüş olanların da bile nakillerinde hatalar olabilir.

Onun için vakayı kendimiz görmüş değiliz, bu kadar da uzun zaman geçmiş aradan. Şu tarih böyle diyormuş bu tarih böyle diyormuş. Kim ne derse desin, sen şimdi peygamberin sözüne bak.

Tekûnü li-ashâbî zelletün. “Benim ashabımda da olur birtakım hatalar, ihtilaflar,

şunlar bunlar.” *Yağfiruhallâhu*. “Ama Allahu Teâlâ onları mağfiret eder.” *Lehüm li-sâbikatihim maî*. “Onlar ilk önce imanla benimle müşerref oldular ve bana muîn oldular, yardımcı oldular.”

Ve benimle muharebelere girip İslamiyet'in yaşamasına, gelişmesine vesile oldular. Bu sebepten dolayı Allahu Teâlâ onların kusurlarını, kabahatlerini affeder.

O affedince artık size ne oluyor yani?

Radıyallahu anhüm ve radû anhü sözü onlar hakkında nazil olmuş iken bazı zavallı insanlar kendi akıllarınca hükümler vererekten, “Şu haklıydı bu haksızdı” diyerekten büyük hatalara düşmektedirler ki Allah bunlardan cümlemizi korusun. Hatta bu hataların içerisine düşen çok muktedir, kendilerine güvendiğimiz zevât-ı muhteremeler de bunun içine düşmüşlerdir maazallah.

Allah korusun cümlemizi.

Yağfiruhallâhu. “Allah affediyor işte zelleleri.”

Ne yapacaksın, ne dersin?

Cenâb-ı Hakk'ın şeysine kimse bir şey diyemez ki!

Mesela burada diyor, gerek Muaviye ile, gerek Hz. Âişe ile, gere daha buna benzer bir takım hadiselerin oluşlarından dolayı, bu kusurlarından dolayı hiçbir tarafı muâheze edilmez.

«تَكُونُ بَيْنَ يَدَيِ السَّاعَةِ أَيَّامٌ يُرْفَعُ فِيهَا الْعِلْمُ، وَيُنزَلُ فِيهَا الْجَهْلُ، وَيُكْثَرُ فِيهَا الْهَرْجُ، وَالْهَرْجُ الْقَتْلُ.»
عَنِ ابْنِ مَسْعُودٍ.

Tekûnü beyne yedeyi's-sâati eyyâmün yürfeu fîhe'l-ilmü ve yünzelü fîhe'l-cehlü ve yükseru fîhe'l-hercü ve'l-hercü el-katlü.

Tekûnü beyne yedeyi's-sâati. “Şu kıyametten evvel.”

Saat dediği kıyamet.

Tekûnü beyne yedeyi's-sâati eyyâmün “Kıyametten önce bazı hadiseler olacak ki.”
Yürfe'u fîhe'l-ilmü. “Onlardan birisi, evvela ilim kaldırılacak.”

Evvela ilim kaldırılacak.

Nasıl kalkacak?

Ben bilmem, sen nasıl anlarsan öyle.

Yürfe'u fîhe'l-ilmü.

Ya ulemanın [kalmaması sebebiyle.] Bizim gibilerine ulemâ demek abestir yani hatadır. Ulema diyerekten, denecek insanları bugün bulmak müşkül zaten. Bugün bize ne demek lazım bilmem. İşte onların suyunun suyu desek olur. Yani Arapça bilmekle insan alim olmaz ki! Arapçayı Araplar bizden daha iyi biliyor. Arabistan'da yaşayan ne kadar Araplar var ki Arapça'nın aslını kökünü onlar bilir. Şairleri de var bilmem neleri de var ama ilim mertebesine ulaşmak ayrı bir şeydir. İlim Allahu Teâlâ'nın ayrıca bir lütfudur. O Arapça bilmekle bilgin derler adama o kadar. Ulema başka.

Evvela bu ilim kalkıyor. Şimdi bizim gençlerimizde de bir şey [hastalık] var. İmam Azam içtihat etmiş filan. İçtihat kapısı neden kapanıyor yahu? Biz de az çok bir şeyler biliyoruz. İşte hadisler önümüzde, Kur'an önümüzde, her şeyler önümüzde. Biz ne için içtihat edemeyelim?

Hadi sen de İmam Azam ile yarışta içtihat et! Kapı açık!

Fakat ahlâk?

Ahlâk yok.

Edep?

Edep yok.

Terbiye?

Terbiye yok, iman da kuvvet yok.

Sabaha kadar uyuruz mışıl mışıl, gündüz 1000 çeşit günah yaparız. Kalkıyoruz onlarla boy ölçüşmeye!

Allah affetsin kusurlarımızı.

Bu gibi sözleri bile söylemek çok hatadır yani. İnsanın kendisini bilmemesinden ileri gelir.

Yürfe'u fîhe'l-ilmü ve yenzilü veyahut *yünzelü fîhe'l-cehlü*. "İlim kalkınca ilmin yerini cehalet dolduruyor."

Biri gidiyor biri geliyor.

Cahillik [Allah'ı bilmemek] demek. İşte bugün Amerikalılar tâ aya da gidiyorlar mesele.

Bu adamlar bu kadar bilgi sahibi oldukları halde bunlara cahil diyebilir miyiz?

Cahilin ta kendisidir. Allah'ı bilmeyen herkes cahildir. Bu kadar kuvveti kudreti göremiyor, Allah göz vermiş âsârı görmüyor. Bu âsâr Allah'a delalet eden eserlerdir ki yeri göğü, içindekilerin hepsi. Bunları göremiyor işte bu cahildir.

Ama 10 tane dil bilmiş, 20 tane bilmem ne bilmiş, göğe çıkmış.

Nereye çıkarsa çıksın!

Bununla beraber;

Ve yükseru fihe'l-hercü. "Katil de çok olacak, ölüm çok olacak."

Birbirlerini insanlar kıracaklar, ondan da çekinmeyecek insan.

"Herc nedir?" diye sormuşlar da;

Ve'l-hercü el-katlü diyerek cevap vermişler.

Herc katilden ibaret.

İbn Mace'nin Hz Mes'ûd'tan rivayeti.

Yine buna benzer biri;

«تَكُونُ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ بَنِي الْأَصْفَرِ هُدْنَةٌ، فَيَغْدِرُونَ بِكُمْ، فَيَسِيرُونَ إِلَيْكُمْ فِي ثَمَانِينَ غَايَةً، تَحْتَ كُلِّ غَايَةٍ اثْنَا عَشَرَ أَلْفًا.» ه عَنْ عَوْفِ بْنِ مَالِكٍ

Tekûnü beyneküm ve beyne beni'l-asferi fe-yağdirûne biküm fe-yesîrûne ileyküm fî semânîne ğâyeten tahte külli ğâyetin isnâ aşera elfen.

Beni'l-asfer hakkında çeşitli fikirler var: Rus'a derler, İngiliz'e derler, Amerikalıya derler yani gâvurlar demek.

Bizimle gavurların arasında *hüdnetün*, bir dövüş arkasından bir müsalaha olacak. *Fe-yağdirûne biküm*. "Onlar ahdlerini bozacaklar." *Fe-yesîrûne ileyküm* "Sizin üzerinize saldıracaklar." *Fî semânîne ğâyetin*. "Seksen tane ordu ile gelecekler."

Ğâye, bayrak. Seksen tane parça olmuşlar, her parçada bir bayrak var. Her bayrağın arkasında en aşağı 12.000 kişi bir bayrak sahibi. Böyle olarıktan taarruza geçecek.

Tahte külli ğâyetin. "Ve her ğâyenin altında, her sancağın, bayrağın altında." *İsnâ aşera elfen*. "On iki bin asker var."

12.000x80= 960.000 tane yani milyonluk bir orduyla taarruza geçecekler.

Allah şerlerinden muhafaza buyursun cümle Ümmet-i Muhammed'i.

«تَكُونُ أَرْبَعُ فِتْنٍ: الْأُولَى يُسْتَحَلُّ فِيهَا الدَّمُ، وَالثَّانِيَةُ يُسْتَحَلُّ فِيهَا الدَّمُ وَالْمَالُ، وَالثَّلَاثَةُ يُسْتَحَلُّ فِيهَا

الدَّمُّ وَالْمَالُ وَالْفَرْجُ، وَالرَّابِعَةُ الدَّجَالُ. نَعِيمٌ، عَنْ

عِمْرَانَ بْنِ حُصَيْنٍ»

Tekûnü erbau fitenin el-ûlâ yüstehallü fîhâ ed-demü ve's-sâniyetü yüstehallü fîhâ ed-demü ve'l-mâlü ve's-sâliyetü yüstehallü fîhâ ed-demü ve'l-mâlü ve'l-fercü ve'r-râbiatü ed-deccâlü.

Yine beyne yedeyi's-sâ'ati demek.

Tekûnü erbau fitenin. “Kıyametten evvel dört çeşit fitne olacak.” *el-Ûlâ.* “Birinci fitne.” *Yüstehallü fîhâ ed-demü.* “Kan akıtılması mübah görülecek.”

Hiç kimse acımayacak kana. Ki Hz Osman'ın kisası demiş. Haksız yere adamcağızı şehit ettiler.

Hikmet-i ilahî.

Ondan sonra işte bu Hz. Osman'ın şehadeti çok büyük fitneye yol açtı. Büyük fitneye yol açtı, işte Hz Ali ile Muaviye'nin arasında olan vakalar filan hep bu sebepten zuhur etti. Fitnenin kapısı açılmış oldu.

Birincisi bu.

İkincisi;

Ve's-sâniyetü yüstehallü fîhâ ed-demü ve'l-mâlü. “İkincisinde hem kan hem mal fitnesi olacak.”

Bu da demiş, Yezid ve Muaviye'nin devrinde olmuş. Yezid'in devrinde.

Üçüncüsü de;

Ve's-sâliyetü yüstehallü fîhâ ed-demü ve'l-mâlü ve'l-fercü.

Orada *dem* ile *mal* yoksa geçmek lazım.

Yüstehallü fîhâ ed-demü. “Kan olacak, canlar gidecek yani mallar da gidecek, iffetler de gidecek.”

İffetlere de taarruz olunacak yani. Üçüncü fena, daha fenası olacak.

Ve'r-râbiatü ed-deccâlü. “Dördüncüsü de deccal olacak.”

Deccalın 30 küsur avenesi var yani öncüleri var. Ön deccal 30 tane, ondan sonra büyük deccal gelecek ki bu o büyük deccalin işareti.

Allah onun şerrinden de Ümmet-i Muhammed'i ve bizleri de muhafaza etsin.

“Sûre-i Kehf'i her cuma günü kim okursa Allah onun şerrinden o insanları emin kılar.” buyurulmuş.

Onun için *elhamdülillahillezî enzele alâ abdihi'l-kitabi* diye başlayan Sûre-i Kehf'i her cuma gecesi ve gündüzü okumak müstehaptır.

Yine buyuruyor ki;

«تَكُونُ أَمَامَ الدَّجَالِ سِنُونَ خَوَادِعُ، يَكْثُرُ فِيهَا
الْمَطْرُ، وَيَقْلُ فِيهَا النَّبْتُ، وَيُكْذَبُ فِيهَا الصَّادِقُ،
وَيُصَدَّقُ فِيهَا الْكَاذِبُ، وَيُؤْتَمَنُ فِيهَا الْخَائِنُ،
وَيُخَوَّنُ فِيهَا الْأَمِينُ، وَتَنْطِقُ فِيهَا الرُّوَيْبِضَةُ. قِيلَ: يَا
رَسُولَ اللَّهِ، وَمَا الرُّوَيْبِضَةُ؟ قَالَ: مَنْ لَا يُؤْبَهُ لَهُ. طَب،
عَنْ عَوْفِ بْنِ مَالِكٍ.»

Tekûnü emâme'd-deccâli sinûne havâdiu yeksüru fîhe'l-mataru ve yakillü fîhe'n-nebetü ve yükezzibü fîhe's-sâdiku ve yüsaddiku fîhe'l-kezzibü ve yü'temenü fîhe'l-hâinü ve yuhavvenü fîhe'l-emînü ve tentiku fîhe'r-ruveybidatü kîle yâ rasûlallâhi ve mâ er-ruveybidatü kîle men lâ yü'behu lehû.

Tekûnü emâme'd-deccâli. "Deccalden önceki zamanlarda."

Sinûn dediği birçok seneler.

“Deccalden birçok seneler evvel.”
Havâdiu. “Hud’alar, hileler meydana çıkacak ki.”
Yeksüru fîhe’l-mataru. “O zaman yağmurlar çok yağacak.”
Ve yakillü fîhe’n-nebetü. “Yağmurlar çok yağacak ama ekin olmayacak.”

Yağmur çok nebat yok, nebat var tane yok. Büyümüş büyümüş fakat tane yok içerisinde. Yağmur da var olmuyor.

Allah, demek o da öyle bir seneler geçecek.

Ve yükezzibü fîhe’s-sâdiku. “Doğru bir adam, müstakim adam, dürüst adam, yalanı ağzından kaçırmaz bir adam, ona kimse inanmayacak.”

Tekzip olunacak kimse inanmayacak, sâdıkların yani doğruların sözü geçmeyecek. Doğrulara itimat olmayacak, doğruya kimse inanmayacak. Doğru söylüyorum diye yemin de edilse yine inanmayacak.

Ve yüsaddiku fîhe’l-kezibü. “Aksi olaraktan da yalancıyı doğru söyledi diyecekler herkes onu tasdik edecek.”

Yalancılar tasdik olunacak ve emniyet olunacak onlara.

Ve yü'temenü fîhe'l-hâinü. "Hainler, hain adam ona emanet olunacak, emin bilecek, emin sayılacak."

Ve emniyeti dolayısıyla emin işler başına koyulacak.

Ve yuhavvenü fîhe'l-emînü. "Emin olan insanlar da, dürüst adam, emin adam ve 10 paraya tenezzül etmez. Bu kadar itina yapar fakat ona da hain diyecekler, ona iş veremeyecekler."

Ve tentıku fîhe'r-ruveybidatü.

Tentıku, yani konuşur, söyler, söyleyici.

"O devirde o zaman da konuşan *er-ruveybidah*."

Kîle yâ rasûlallâhi ve mâ er-ruveybidatü.

"Demişler ki; '*Ruveybidah* nedir yâ Resûlallah? *Ruvaybidayi* bilemedik.' Nedir o?"

Kâle men lâ yü'behu lehû. "İtimat olunmayacak, itimatsız adam. İtimatsız laubali bir adam."

Buna konuşma hakkı verilecek bu konuşacak. Öteki sâdıklar, eminler, onlar konuşamayacaklar. Öyle bir devir de olacak.

Allah onların hepsinden cümlemizi muhafaza etsin.

«تَكُونُ بَيْنَ النَّاسِ فُرْقَةٌ وَاحْتِلَافٌ، فَيَكُونُ هَذَا
وَأَصْحَابُهُ عَلَى الْحَقِّ. يَعْنِي عَلِيًّا. طَب، عَنْ كَعْبِ بْنِ
عُجْرَةَ.»

*Tekûnü beyne'n-nâsi fûrkatün
ve'htilâfün fe-yekûnü hâzâ ve ashâbühu
ale'l-hakki ya'nî aliyyen.*

Şu yukarıdaki başta geçen hadise taalluk eder ki *beyne'n-nâsi* dediği gerek sonradan olacak gerek ashab-ı kiram zamanında bir ayrılık olacak, iftirak, fırka.

Ve ihtilâfün. “İhtilaflar da olacak.”

Yukarıda *zelle* diye tabir etti burada daha açık olaraktan *fûrkatün ve'htilâfün* [dedi.]

İftiraklar, ayrılıklar olacak, ihtilaflar olacak. Bu o gün de var bugün de oluyor. O gün de oldu bugün de oluyor, yarın da olacak. O olacak, *tekûnü*. Efendimiz'in sözü.

Fe-yekûnü hâzâ ve ashâbühu ale'l-hakki ya'nî aliyyen. “Diyor ki o zaman Ali ve Ali'nin taraftarları hak üzerindedirler.”

Onu beyan etti. Hz. Ali Efendimiz'in ve onun ashabının hak tarafında olduğunu beyan buyurmuşlar.

Taberanî Ka'b b. Ucra'den rivayet buyurmuşlar.

«تَمَنُّوا الْمَوْتَ عِنْدَ خِصَالِ سِتِّ: عِنْدَ إِمَارَةِ
السُّفَهَاءِ، وَبَيْعِ الْحُكْمِ، وَاسْتِخْفَافِ بِلَدِّمِ، وَكَثْرَةِ
الشُّرْطِ، وَقَطِيعَةِ الرَّحِمِ، وَنَشْوِ يَتَّخِذُونَ الْقُرْآنَ
مَزَامِيرَ يُقَدِّمُونَ الرَّجُلَ لِيُغْنِيَهُمْ، وَلَيْسَ بِأَفْقَهُمْ.
طب، عَنْ عَبَسِ الْغِفَارِيِّ.»

Temennevü'l-mevte inde hisâlin sittin inde imâratî's-süfehâi ve bey'i'l-hukmi ve'stihfâfin bi'd-demi ve kesrati'ş-şurati ve katîati'r-rahimi ve neşvin yettehizûne'l-kur'âne mezâmîra yükaddimûne'r-racule li-yüğanniyehüm ve leyse bi-efkâhihim.

Temennevü'l-mevte inde hisâlin sittin.
“Altı hadise geldiği vakitte ölümü isteyiniz.”

Altı hadise, vakalar zuhur etti miydi o zaman ölümü istemeye hakkınız var.

Birisi;

Inde imâratî's-süfehâi. “Sefih adamlar emir olmuşlar.”

Sefih!

وَلَا تُؤْتُوا السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ

*Ve lâ tü'tü's-süfehâe emvâleküm.*¹

“Bu sefihlere malınızı vermeyin!” diyen Allahu Teâlâ. Sonra başınıza da emir olmuş. Parasını nereye harcayacağını bilmiyor. Nefsine uygun, şehvetine uygun istikametsiz bir insan.

Bu emir olduğu vakitte, bir.

Ve bey'u'l-hukemi. “Bir de hükümler parayla satılıyor yani rüşvetle.”

İki.

Ve'stihfâfün bi'd-demi. “İnsanların öldürülmesine hiç ehemmiyet verilmiyor.”

Kıymetsiz olarıktan hemen öldürülüyor.

Ve kesrati's-şurati. “Zalimlerin avenesi çok oluyor, kesret.”

Şurat de işte Araplar bu polislerine şurat diyorlar. Yani devletin işini görmeye memur insanlar. Ümerâ değil, zaptiye.

Ve katîatü'r-rahimi. “Bununla beraber akraba-i taallukâtla ülfet, ünsiyet kesiliyor.

¹ 4/Nisâ, 5.

Akraba-i taallukâtını hiç aramıyor artık. Kendi başının kendi derdine düşmüş. Yahut artık akraba-i taallukâtına kıymet vermiyor.

Ve neşvin yettehezûne'l-kur'âne mezâmîra. “Birtakım insanlar Kur'ân-ı Azîmüşşan'ı mezâmîr, çalgı, lehv, hânendelik, şâzendelik vesaire... bunları şey yapıyorlar.”

Sekrân, neşvin şeysi sekir, sarhoşluk. Birtakım insanlar sarhoş olacaklar ki, sarhoş ama içki içerek sarhoş değil. İçki içmeden sarhoş oluyor ki buna mânevî sarhoşluk diyorlar.

“Yolunu şaşırılmış, aklı başından gitmiş insanlar ki Kur'ân'ı okurken işte böyle çeşit sedalı seslere uydurarakten sabâhîdenmiş, uşşâkîdenmiş, bilmem nerdenmiş diyerekten kaidelere uydurarakten Kur'an okumak.”

b. Kur'an Okurken Tecvit Kurallarına Dikkat Edilmeli

Yükaddimûne'r-racule. “İnsanlar da bu adamları imam olsun diyerekten taksim ederler.” *Li-yüğanniyehüm.* “Onlara teganni ile Kur'an okuduğundan herkesin hoşuna gidiyor, 'Ne güzel okuyor!' diyor.”

O işte sabâhîye benzedi, bu uşşâkîye benzedi diyerekten o teganniler hoşlarına gidiyor.

Halbuki bu sarhoşluğun alametidir. Kur'an ancak tecvidle okunur. Kur'an'da tecvidin dışına çıkan her şey, eğer namazda okursa namaz fâsit olur. Namazda öyle makamlara uydurarakten okursa namaz fâsittir. Eğer namazın haricinde mukabele zamanında okuyorsa, bu da işte buradaki hadisin icabı olan altı hadiseden birisidir.

Dün birisi geldi, “Ben şu makamları öğrenmek istiyorum.” diyor.

Ne yapacaksın çocuğum sen bu makamları?

E diyor, dinlemezler ki sonra beni diyor.

Yani acaba nasıl olur. Kendisini dinletmek için bu makamlara ihtiyaç hissediyor. Halbuki bunlar doğru bir şey değil ki.

Niçin dinleyecekler?

Dinlemesinler varsınlar, seni dinleyip de ne olacak ki?

Menfaat gelsin diyerekten onu öne katacak. Onların da hepsi haramdır câiz değildir.

Bugün bizde bir yanlış fikir var. Zekât meselesine, zekâtı kime vereceğimize gelin-

ce, işte filan hoca filan müezzin iyidir diyerekten hemen bol keseden verip kurtuldun. Halbuki bugün iyi dikkat edin, müezzinler hocalar aylıklıdır bugün. Evvelce belki bu düşünülebilirdi ama bugün devlet onlara yeterli parayı veriyor.

Ama yetmiyormuş.

Yetmiyorsa sefahatinden yetmiyor. Çünkü âmil. Zekâtın masrafından biri de âmildir. Âmil zekatı toplayan adama diyorlar. Zekatı toplayan adam zengin de olsa ona zekât verilir. Çünkü kendisini o işe harcamış, zengin olduğu halde yine sadaka topluyor. Halkın üzerinden sadakayı topluyor. O sadakayı topladığından dolayı ona bir şey veriliyor. Ama bu memur olarak aylıklı değilse. Aylıklı değilse, Haşimî olmamak şartıyla zekâttan verilir. Haşimî ise, zekât olmamak şartıyla, beytül-maldan verilir.

E bugünkü bu gibi insanlara da hep devlet yeterli bir parayı verdiği için zekât almaları katiyen câiz değildir. Alırlarsa kendileri vebal altında kalırlar. Talebe-i ulum da muhtaç ise, muhtaç oldukları vakitte alabilirler, muhtaç değilse [alamazlar.]

Şimdi bunu birçok şeylere uydurdular. Mesela hocaefendi okutuyorsa, okuttuğundan dolayı, kendisine oraya verdiğiinden dolayı almaya hakkı vardır diyorlar, verebilirsiniz diyorlar. Fakat bunlar evvelce para verilmiyordu da eh belki kendi ihtiyacı için lazım olurdu. Fakat bugün devlet onları taht-ı temine almış, senelik ihtiyacını veriyor. Bu senelik ihtiyacını verdikten sonra yani kanaat edildikten sonra bu verilen para yeter. Evi de var başında. Pekala yeter! Yetmiyorsa da israfçıdır.

Onun için âmîle diyor ki, âmîli devlet tutarken yani bugün onun için tahsildar diyeceğiz. Tahsildar tutarken öyle müreffeh bir hayata alışmış bir insanı tutamaz diyor. Orta halde idaresini temin eden bir adamı tutacak, ona verdiği maaş yetecek ona. Bu suretle yaparsa kendisini kurtarır.

Binâenaleyh bu sesini beğendirecek de çok para alacak. Bunların hepsi haram olacak sonra. Eğer parası da, birikmiş parası varsa yanında, zaten zekât nisaba malik olmuyor onun hakkı. Nisaba malikse, nisap 20 miskal altın, 200 dirhem gümüş. Tutarı işte 14 tane

altın tutuyor, ondan da eksik. Eski paranın hesabında 26 tane de Mecidiye tutuyor.

E bugün 14 altın ikişer 200 liradan ne eder?

İki bin sekiz yüz, bilemedin 3.000 lira. Üç bin lirası olan adam nisaba maliktir, zekâtı alamaz. Kim olursa olsun.

E şimdi bu o *neşv, yettehizûne'l-kur'âne mezâmîr'* den ileri geldi bu.

Kur'ân'ı okuyacak.

Niçin?

Halkı başına toplamak için.

Halkı başına toplamak için okunan Kur'an Kur'an olmaz zaten. Kur'an Allah rızası için okunacak. E sen halkın beğensin diye okuduğun Kur'an Kuran olmaz ki zaten! Allah beğensin senin okuduğun Kur'an'ı.

«تَنَاصَحُوا فِي الْعِلْمِ، وَلَا يَكْتُمُ بَعْضُكُمْ بَعْضًا، فَإِنَّ
خِيَانَةَ فِي الْعِلْمِ أَشَدُّ مِنْ خِيَانَةِ فِي الْمَالِ. حَل، عَنِ
ابْنِ عَبَّاسٍ.»

Tenâsahû fi'l-ilmi ve lâ yektüm ba'düküm ba'dan fe-inne hıyâneten fi'l-ilmi eşeddü min hıyânetin fi'l-mâli.

Tenâsahû fi'l-ilmî “İlimde ihlâs edin.”

İlmi dünya menfaatlerine âlet etmeyin.
İlimde ihlas ile hareket edin.

Burada *tenâsehû* nasihat de ihlas. İhlas ile nasihat edin.

İmam Gazzâli çok güzel söyler bu işleri yahu. Nasihat de eğer insan işte o belagat fesahat denilen bir ilimler de var ya. O belagat fesahatle insan gayet güzel konuşmasını becerir. Güzel konuşmaları becerince insanlar başına çokça toplanır, “Çok güzel konuşuyor.” derler, bayılır herkes. Çok konuştuğunu beğendirmek için bu ilimlere de rağbet eder insanlar. Kendi başına cemaat toplar. Bu cemaati başına toplamakla beraber güzel sözler dolayısıyla halk ona teveccüh eder.

Ama ihlası yoksa, sözü var ihlası yok, kaç para eder o?

O onun için burada *tenâsehû ahlisû* diyor.

İlimde ihlas...

Ve lâ yektüm ba'duküm ba'dan. “İlmi ehlinden saklamayınız.”

Yalnız ehli var onun, ehli olana ilmi bildireceksin.

Fe-inne hıyâneten fi'l-ilmî eşeddü min hıyânetin fi'l-mâli. "İlimde hıyanet."

İstiyor bir adam öğrensin bir şey, biliyorsun da, ona onu öğretmek istemiyorsun.

"Bu bir hıyanetlikdir. Bu malda olan zekâtı vermemekle yapılan hıyanetlikten daha beterdir."

Dün geçti yine *Nûru'l-izah*'ın *babu'z-zekât*'ında diyor ki;

"Günde ve gecede, hergün hergece 72 tane bela yağar. Bir tanesi yahudiye, 71 tanesi zekâtı vermeyenlere." der.

Şimdi o maldaki hıyanetliğinin cezası. İlmi de ketmedenlerin cezası ondan daha eşettir diyor.

«تَنْتَظِرُ النَّفْسَاءُ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً. فَإِنْ رَأَتْ الطُّهْرَ قَبْلَ

ذَلِكَ فَهِيَ طَاهِرٌ، وَإِنْ جَاوَزَتْ الْأَرْبَعِينَ فَهِيَ بِمَنْزِلَةِ

الْمُسْتَحَاضَةِ: تَغْتَسِلُ وَتُصَلِّي؛ فَإِنْ غَلَبَهَا الدَّمُّ

تَوَضَّأَتْ لِكُلِّ صَلَاةٍ. ك، عَنِ ابْنِ عَمْرٍو.»

Tenteziru'n-neüfesâü erbaîne leyleten fe-in raeti't-tuhra kable zâlike fe-hiye tâhirun ve in câvezeti'l-erbaîne fe hiye bi-menzilei'l-müstehâdati tağtesilü ve tüsallî fe

in ğalebehâ ed-demü tevedda'et li-küllî salâtin.

Lohusa hanımlar var ya, bu lohusa hanımlar çocuklarını doğurdukları vakitte 40 gün azami bunun nefâset, nefis günüdür.

Fe-in raeti't-tuhra kable zâlike. "Otuz beş günde, 30 günde, 25 günde, 20 günde temizlik gördü, kendisini kanı kesildi. *Fe-hiye tâhirun.* "O artık temiz olmuştur."

Yani 40'ı beklemez namazını filan kılar. Kırktan evvel temizlendi miydi o temizlik ona âdet olur. Onu diğer çocuklarında da, diğer çocuklarını getirdiği vakitte aynı âdete intikal eder. Ben geçenkinde 30 günde temizlenmiştim, şimdi 30 gün onun âdetidir.

Diğer hadiselerde böyle.

Ve in câvezeti'l-erbaîne. "Kırkı geçti hâlâ temizlenemiyor."

Kırk beş oldu, 50 oldu hâlâ kadınlık hâli devam ediyor.

Fe-hiye bi-menzilei'l-müstehâdati. "Burada kanayan adam gibidir o."

Müstehâda.

Tağtesilü ve tüsallî. "Artık her vakitte gusleder, yıkanır temizlenir. Ondan sonra da beş vakitte abdestini alır namazını kılar." *Fe-*

in ğalebehâ ed-demü. “Akıyor kanı.” Teved-
da’et li-küllî salâtin. “Her namaz için abdest
alır yine kılar namazını.”

Her vakitte tazeler abdestini özür olduğu
halde. Özür oluyor, sahib-i özür oluyor artık o
40 günü geçirdiği için. O hâlâ kesilmedim
diyerekten kılmazsa vebale girer.

«تَنْزِيلُ الْمَعُونَةِ مِنَ السَّمَاءِ عَلَى قَدْرِ الْمَوْئِنَةِ،
وَيَنْزِيلُ الصَّبْرِ عَلَى قَدْرِ الْمُصِيبَةِ. الْحَسَنُ بْنُ سُفْيَانَ،
كَر، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ.»

*Tenzilü’l-ma’ûnetü mine’s-semâi alâ
kadri’l-meûneti ve yenzilü’s-sabru alâ kad-
ri’l-musîbeti.*

Birisi *ayın* ile birisi *hemze* ile.

Ma’ûne, yardım. O yardım Cenâb-ı Hak
tarafından nazil oluyor. İhtiyaç, zahmet, me-
şakkat ve ihtiyaç nisbetinde. Herkesin ihtiya-
cı, zahmeti ne ise ona göre nazil oluyor.

Ve yenzilü’s-sabru. “Sabır da yine böy-
le.” *Alâ kadri’l-musîbeti.* “Gelen belanın
ağırlığına göre sabır da geliyor.”

Bazı sabırlar var ki insan tahammül edemez ama adam tahammül ediyor bakıyorsun. Demek ki Allah sabrı da ona ona göre veriyor.

Onun için insanlar hep bir şekilde değildir. Mesela bazı insana bir lira yeter günde. Bazısına 10 lira yetmez günde. Bazısına 100 lira da yetmez günde.

Niçin?

Evinin ihtiyacı büyüktür, çoluk çocuğu kalabalıktır.

Mesela yiyenlerden demiş bazı riyazet sahipleri var, yedi günde bir yeriz diyor.

Yedi günde bir yiyen adama ne kadar ihtiyacı olacak?

O kadar.

Bazısı beş günde bir yiyor, bazısı üç günde bir yer. İhtiyaç, bazısı da günde üç defa yer. Herkesin ihtiyacı hareketine göre, haline göre. Ona göre de Cenâb-ı Hak rızkını yahut diğer şeylerini de veriyor.

Şimdi bunu iyi dinleyin!

«تُنَكِّحُ الْمَرْأَةَ لِأَرْبَعٍ: لِمَالِهَا، وَلِحَسْبِهَا، وَلِجَمَالِهَا،
وَلِدِينِهَا. فَظَفَرُ بَدَاتِ الدِّينِ، تَرَبَّتْ يَدَاكَ. خ، م، ن،

د، ه حب، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ؛ وَالذَّيْلَمِيُّ، وَالذَّارِمِيُّ،

عَنْ جَابِرٍ.

Tünkehu'l-mer'etü li-erbain li-mâlihâ ve li-hasebihâ ve li-cemâlihâ ve li-dînihâ fe'zfer bi-zâti'd-dîni teribet yedâke.

Tünkehu'l-mer'etü "Genç adam, evlenecek." *Li-erbain*. "Evlenirken dört şeye göz diker."

Evlenecek kimse dört şeyi gözünün önünde tutar, ona göre evlenmeye çalışır.

Li-mâlihâ. "Evela mallıları arar."

Hangi adam mallıdır onun kızını alayım yahut kızın kendisi mallı olur onu seçmeye çalışır.

Ve li-hasebihâ. "Bazen de, işte o büyük bir adamın kızıdır. Onun büyüklüğünden dolayı şanı şöhreti vardır filan, onu almak ister."

Ve li-cemâlihâ. "Yahut da çok güzeldir, güzelliğine aldanır da alır." *Ve li-dînihâ*. "Yahutta dinini beğenir."

Bu çok dindar, mestûre, güzel, ahlaklı, terbiyeli.

Fe'zfer. "Sen seç." *Bi-zâti'd-dîni*. "Din sahibini."

Güzelliğin güzelliği bir zaman sonra gider kaybolur. O şan şöhret möhret onun da kıymeti yok. Mal mülk onun da kıymeti yok. Bugün var bakarsın yarın yok olur gider. Ama dinli olursa bir lokma ekmeğe razıdır, kocasının getirdiğine razıdır, evinin hizmetine razıdır. Yük olmaz, ben bunu da isterim, sinemaya götüreceksin beni, şuraya götüreceksin beni diye seni zorlamaz. Az para sana yeter, çok sıkıntı çekmezsin.

Teribet yedâke. “Eğer sen bunu böyle yapmazsan tuttukların hep boşa gider ha.”

Tuttukların hep boşa gider, elin toprak olur, eline bir şey geçmez.

Ve yesılu leke zilleten ve hasâraten. “Aynı zamanda zillet ve hasârat da onun yanındadır.” demiş.

Güzellere çok musallatlar olur, zenginlere de çok musallatlar olur, şeref sahiplerine de çok musallatlar olur. Bu musallatlardan kurtarayım derken birçok zilletlere, hakaretlere de uğrarsın ve fakir olursun ve eline topraktan başka bir şey geçmez demiş.

Teribet yedâke'nin manası geniş.

Buharî ve Müslim de bunu nakledenlerin içine dahil.

«تَنْظَفُوا بِكُلِّ مَا اسْتَطَعْتُمْ، فَإِنَّ اللَّهَ بَنَى الْإِسْلَامَ
عَلَى النَّظَافَةِ، وَلَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا كُلُّ نَظِيفٍ. أَبُو
الصَّعَالِيكِ، وَالرَّافِعِيُّ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ.»

*Tenezzafulû bi-küllî me'steta'tüm fe-
innallâhe bene'l-islâme ale'n-nezâfeti ve len
yedhule'l-cennete illâ küllü nazîfin.*

Tenezzafulû bi-küllî me'steta'tüm. “Her
ne kadar olursa olsun her şeyde gücünüz yet-
tiği kadar temizliğe dikkat edin.”

Temizlik...

Temizlik vücutta olur, esvap da olur,
ahlâk da olur. Esvap da güzellik yaparsın ki
herkes beni sevsin diyerekten. Vücudunu te-
miz tutarsın ki herkes senden hoşlansın diye-
rekten. Fakat onlar dünya adamlarına göre.
Ahlâk Allah'ın bakacağı şeydir. Sen dinini dü-
zelt, ahlakını düzelt ki Allah senden razı ol-
sun. İnsanlar senden razı olmuş, memnun
olmuş, hoşnut olmuş ne olacak. Bugün senden
hoşnut olurlar yarın da olmayıverirler. İnsan-
ların şeyisine kulak asma, Allah'ın beğeneceği
temizliği sen yap.

c. Temizlik İbadeti

Fe-innallâhe bene'l-islâme ale'n-nezâfeti. "Muhakkak ki Allahu celle ve alâ İslâm'ı nezafet üzerine yaratmıştır, halketmiştir, kurmuştur."

İslamiyet nezafet üzerine kurulmuştur. Tırnaklarının içi pis, ayakları pis, yüzü pis, üstü pis, kirli, yağlı, kokulu... Mesela birçok camiye girenlerden çorapları ayaklarında kirli olmasından dolayı pis pis kokuyor diyerekten şikâyet ederler. Müslüman tabiatı ile bunu istemez. Çorap hergün yıkanır, değışe de bilir yahut çorabını dışarıda bırakırsın çorapsız da girebilirsin. Çirkin bir koku ile camiye girip de cemaati rahatsız etmek elbette doğru bir şey değildir.

Onun için;

Ve len yedhule'l-cennete. "Cennete girmez." *İllâ küllü nazîfin.* "Ancak nazif olanlar."

Şimdi nazif olunca burada aldanır insan. Gavurlarda bazı çok temizlik var, insan onlara da aldanabilir. Bak ne kadar, işte hergün yıkanıyor, hergün yeni bir esvap giyiyor, hergün tıraş oluyor, şu oluyor bu oluyor, çok temiz adam. Ama dinsizin nezafetinin kıymeti

yoktur. Nezafet asıl dinde olacak, imanda olacak, ahlakta olacak. Ondan sonra da üstünde başında oldu muydu ne âlâ.

«تَهَادُوا تَزْدَادُوا حُبًّا، وَهَاجِرُوا تَوَرَّثُوا أَبْنَاءَكُمْ
مَجْدًا، وَأَقِيلُوا الْكِرَامَ عَثْرَاتِهِمْ. طس، وَالْعَسْكَرِيُّ
كِر، عَنِ عَائِشَةَ.»

Tehâdev tezdâdû hubben ve hâcirû tüverrisû ebnâeküm mecden ve akîlü'l-kirâme aserâtihim.

Bakınız şimdi!

Burada şimdi ahlâk var. Ahlakı güzel olanlar birbirlerine hediye vermekten hiç sakınmazlar ve kaçınmazlar. Çünkü Cenâb-ı peygamber diyor ki;

Tehâdev. "Hediyeler veriniz birbirlerinizize."

Niçin?

Tezdâdû hubben. "Bu sizde muhabbeti artırır."

Sizin birbirinize olan muhabbetinizi o ufacık hediyeler arttırır.

Bunu okurken de böyle Cuma bahsinde. Cumanın diyor bir memlekette ancak bir yer-

de kılınması lazım. İslâm'ın ilk kaidesi. Her memlekette bir yerde kılınması lazım. Memleket büyür de köprü gibi bir şeyle bağlanırsa; Bağdat gibi, İstanbul gibi böyle köprü ile ikiye üçe bölünmüş ise, her bölümde ayrı bir yerde kılınabilir. Müteaddid camilere zaruret diyerekten sonradan izinler çıkmış, bizim camimizde de başka camilerde de daima cumalar kılınmaya gelmektedir. Ne zaman bu izinler çıktıysa artık.

Bu izinden evvel cumanın bir camide kılınması için sebep olarak da müslümanların toplu olarak [bulunmaları gereği gösterilmiş.] Şimdi burada pek olsa 200-300 kişi olur. Fakat 100.000 kişi, 50.000 kişi, 500.000 kişi.

Mesela Kâbe-i Muazzama'daki gibi yüz binlerce insanın bir araya gelip namaz kılışı ile 100 kişinin, 300 kişinin bir yere gelip namaz kılışı bir olur mu?

Elbette olmaz.

Ama zaruret var şimdi, bugün insanlar değişmiş. Mesela İstanbul cihetine bir cami koysalar, Sultanahmet'e, herkes orada gelip namazı kılacak deseler de, Sultanahmet'ten birkaç misli büyük olsa. Şimdi Edirne kapısından kalkıp da Sultanahmet'e Cuma namaza

gidecek insanlar azalır. İstiyor ki hemen yanı başındaki camiye gitsin diyerekten.

Halbuki Cuma günü ibadet günüdür. Bugün mesela şey de değil de bilmem daha uzaklarda da olsa insan oraya gidip, o büyük topluluğa katılıp cumayı bir yerde kalmak ve bir hatibin sözünü dinlemek hep müslümanlara borç iken, işte sonraki zaruretler, sıkıntıları, bilmem nelerle her camiye hatta her köye kadar da [izin verilmiş.] Halbuki evvelce köylerde de yoktu. Sonra köylere kadar da izin verilmiş. Fakat bu iznin verilmesi birçok ayrılıklara sebep olmuş. Yukarıda ihtilaflar dedi ya. Ayrılıklar... Her ayrılık bir felaket.

Her ayrılık bir felakettir!

İmam Gazzâlî çok güzel tabir eder. Ayrılık. Elinizi kesersiniz, bir bıçak gelir şuradan kazara, ikiye bölünür orası. Bir acı bir sızı doktor doktor koşarsınız aman şu ne olacak, acıyı keselim diyerekten.

“Bu acı nereden geldi?” diyor.

“Bu acı ikilikten ileri geldi.” diyor.

Bölündü, birlik ikilik oldu. Birlik ikiye bölününce acı çıktı ortaya. Bu ikisi birleşince acı gidiyor ortadan. Bu güzel bir kıyas. İkilik birleşti mi acı gidiyor ortadan. Ayrılık devam

etti mi acılık da devam ediyor. Biz ne kadar çok ayrılırsak o kadar acı artar.

O kadar müslüman bir araya toplanınca birbirlerine meveddet, muhabbet, sevgi; zengin fakiri kucaklayacak, fakir işte ötekine sarılacak. Dost dost ile ahbap ahbapla bir kaynaşma hâsıl olacak. Maalesef bizim ufacık camilerimiz de bile bugün bunu göremiyoruz. Namazı kılan kaçmak için fırsat arıyor. Hemen farzı bitirsin kaçsın.

Canım olur mu bu kadar da artık?

Can cana baş başa dediyse de kıyamet mi kopuyor yani?

Beş dakika, 10 dakika daha insan durursa ne olur?

Onun için fakirini görürsün, miskinini görürsün, zayıfını görürsün, herkes birbiriyle sevgi saygı, muhabbet içinde olur birçok şeyler hasıl olur.

Bu bölünmeler onlara mâni oldu. Onlara mâni olduğu için ihtilaf çıkınca altı cezadan, altı şey zuhur edince hani ölüm istediğimiz gibi, birisi de bu ihtilaflar işte. Ayrı ayrı! Herkes ayrı camide. Ne büyük felaket!

Tezdâdû hubben. “İşte bu [hediyeleşme] muhabbetin artmasına sebeplerden birisi.”

Topluluk?

Topluluđu kaybettik. Şimdi ufak topluluklar bile birbirini tanımıyor.

Şimdi bu camide kaç kiŐiyiz?

Bir iki saf cemaat olur. Emin olunuz iki saf cemaat birbirini bilmiyor. ođunu bilmiyor. Sorsalar ben de bilmem.

Niçin?

Gelip de bir kere ne benim hatırımı sormuŐtur. Gelir namazını kılar gider. Yüzüme, yüzüne de bakmazlar birbirlerinin böyle.

Bu böyle cemaat mi olur, böyle Müslümanlık mı olur?

Tehâdev. "Sen muhabbet et hediye ver ki."

Niçin?

TanıŐmaya vesile olacak.

Vesilesiz insan tanıŐabilir mi?

Bak birçok cemaat görüyorum burada ama birinizi bilmem. Ama vesile ile karŐılaŐır görüşürsek;

"Ha sen filanmıŐsın, filan yerde oturmuşsun, filan oğlu filanmıŐsın. Pekâlâ." derim, ben de sana gelmeye çalıŐırım. Ben sana sen bana derken bir kaynaşma olur ortada. E bunlar vesile olmazsa, olmayınca olmaz.

Tezdâdû hubben. Münâvî diyor ki;

Indallah. “Allahu Teâlâ'nın indinde muhabbete vesile oluyor.” *Ve tüveddûne beyneküm.* “Birbirlerinizle de sevişmeler oluyor.”

d. İslam Tarihi Ve Mekke'nin Fethi Sonrası Değişim

Ve hâcirû. “Aynı zamanda da hicret edeceksiniz, muhaceret edeceksiniz.”

Bu muhaceret Mekke-i Mükerrerme'nin fethinden sonra kaldırıldı. Mekke-i Mükerrerme'nin fethine kadar müslümanların Medine-i Münevvere'ye hicret edip peygamberin etrafında toplanmaları farzdı. Fakat Mekke-i Mükerrerme de artık fetholunduktan sonra artık ihtiyaç kalmadı. İhtiyaç kalmayınca herkes olduğu yerde otursun dediler.

De, ama şimdi bugün?

Bugün İslâm 700 milyon diyorlar. Kaç olursa olsun ama dağınık. Bugün Rusya'da 80 milyon diyorlar, dağınık. Özbekistan diyorlar, Türkistan diyorlar, Buhara diyorlar, bilmem ne diyorlar, çeşit çeşit parçalara ayrılmış insanlar.

E Rus'a karşı toplanamadılar, birleşemediler, birer birer onları tepeledi. Şimdi kurtu-

labilirlerse kurtulsun artık bakalım. Allah'ın inayeti olursa başka.

Dağınıklık felakete sebep oluyor, ihtilaf- lar felakete sebep oluyor, yıkıntılara sebep oluyor. Birbirleriyle ayrılıklar ne gibi felaket- ler doğuruyor.

Hâcirû. “Toplanınız!” diyor.

Müslüman mısınız, bir yerde toplan. Müs- lümanların muhakkak bir yerde toplanmaları şart. Öyle orada bir parçası, burada bir par- çası, orada bir parçası, onlar düşmanların eline yem olur.

Onun için Cenâb-ı Peygamber ne güzel buyurmuş!

Ve hâcirû. “Hicret ediniz.” *Tüverrisû ebnâeküm mecden.* “Evlatlarınıza şeref bıra- kırsınız.”

Muhaceret de evlatlarınıza şeref, filan muhacirin oğlu derler.

Niçin?

Ashab-ı kiram da ensar muhacir diye iki- ye ayrılıyor. Ensar Medine'nin yerli halkı, muhacirîn Mekke-i Mükerreme'den ve sair yerlerde Medine-i Münevvere'ye gelen müs- lümanlara diyorlar. Fakat onların kıymetleri

Kur'ân-ı Azîmüşşan'da *hâcirû* diyerekten kaç yerde âyet-i kerîme var.

Ve akîlü'l-kirâme. Ve akîlû ey uffû ve tecâvezû.

Ve akîlû aserâtihim.

Kirâm, büyük kimseler hatadan salim olmazlar. Yukarıda ashabım dediği gibi, burada da kıyamete kadar gelecek hep insanların içerisinde muhterem kimseler vardır. Bu muhterem kimseler de hatalardan salim olmazlar. Çünkü ne evliyadırlar ne peygamberdirler. İsmet ancak peygamberlere mahsusdur. Evliyalardan da hata sâdır olur, peygamberlerden de zellenin sâdır oluşuna hüküm verilmiştir.

Binâenaleyh insanlar da hatadan sâlim olmayınca, onların hataları ile onları muâhezeye kalkıp da ortalığı altüst etmeyin.

Ve akîlü'l-kirâme aserâtihim.

Aserât, ayak kayması. Ayak kayması yani zelle dedikleri haddi mucip olmayan hatalar. Mesela zina ederse had vurulacak, hırsızlık yaparsa eli kesilecek. Bu haddi mucip olmayan başka ufak günahlar.

Bunlardan dolayı onları muâheze etmeye kalkmayın.

Taberânî *Evsat*'da, Askerî ve İbn Asâkir Aişe *radiyallahu anhâ*'dan rivayet etmişler.

«تَهَادَوْا، فَإِنَّ الْهَدِيَّةَ تُضَعِّفُ الْحُبَّ، وَتَذْهَبُ بِغَوَائِلِ الصَّدْرِ. طَب، وَأَبُو يَعْلَى، وَأَبُو نَعِيمٍ، عَنْ أُمِّ حَكِيمٍ.»

Tehâdev fe-inne'l-hediyete tûda'afü'l-hubbe ve tezhebü bi-ğavâili's-sadri.

Bak burada daha açıklıyor.

Tehâdev. “Siz hediye veriniz birbirinize.”

Karşılıklı oluyor.

Tehâdev [tefâ'ul], karşılık babından. O babdan olunca;

“Karşılıklı birbirinize hediye veriniz.” *Fe-inne'l-hediyete tûda'afü'l-hubbe* “Ki muhabbeti artırır.”

Birbirinize karşı azıcık bir muhabbetiniz, sevginiz var ama bu hediyeler o muhabbetleri daha kuvvetlendirir, daha arttırır, sökölmez bir hâle getirir.

Bu da önemli!

Ve tezhebü bi-ğavâili's-sadri. “İçeride birbirinize karşı bir kin, ne bileyim bir hoşnutsuzluk varsa onu da giderir.” diyor.

Hediyeler aynı zamanda içerde olan kinleri, fitneleri, hasetlikleri de gideriyor. Bu cihetten de daha mühim oluyor.

Birkaç tane daha kaldı.

«تَوَاضَعُوا لِمَنْ تَعَلَّمُونَ مِنْهُ، وَتَوَاضَعُوا لِمَنْ تَعَلَّمُونَ، وَلَا تَكُونُوا مِنْ جَبَابِرَةِ الْعُلَمَاءِ، فَيَغْلِبَ جَهْلُكُمْ عِلْمَكُمْ. أَبُو الشَّيْخِ، عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ.»

Tevâda'û li-men teallimûne minhu ve tevâdaû li-men tüallimûne ve lâ tekûnû min cebâbirati'l-ulemâi fe yağlibü cehlüküm il-meküm.

Tevâda'û. “Tevâzu ediniz, alçak gönüllülük yapınız.” *Li-men teallimûne minhu.* “Kendisinden ilim öğrendiğiniz bir kimseye karşı tevâzu ediniz, alçak gönüllülük yapınız. Ona karşı böbürlenmeyiniz.”

Ve tevâdaû li-men tüallimûne. Minküm demiş. “Sizden öğrenenlere karşı da [tevâzu yapınız.]

Talebeye diyor hocanıza karşı tevazu yapınız, hocasına diyor ki siz de talebenize karşı tevâzu yapınız. Ben hocayım diyerekten sen de böbürlenme.

Ve lâ tekûnû min cebâbirati'l-ulemâi.
“Cebâbir ulemasından, zalim ulemalardan olmayın, onlara benzetmeyin kendinizi.” *Fe-yağlibü cehlüküm ilmeküm.* “O zaman cehliniz ilminize galebe eder.”

Bilginiz çok ama cehliniz ona galebe eder bir işe yaramazsınız.

Yine buyuruyor;

﴿تَوَاضَعُوا، وَجَالِسُوا الْمَسَاكِينَ، تَكُونُوا مِنْ كِبَرَاءِ
اللَّهِ، وَتَخْرُجُوا مِنَ الْكِبْرِ. حَل، عَنِ ابْنِ عُمَرَ﴾

Tevâdaû ve câlisü'l-mesâkîe tekûnû min küberâillâhi ve tahrucû mine'l-kibri.

Tevâdaû. “Daima alçak gönüllülük yapın.” *Ve câlisü'l-mesâkîe.* “Miskinlerle, fakaralarla oturup kalkmak da tenezzülünde bulunun.”

Tenezzülünde bulunun yani. E fukaranın yanına kimse sokulmaz, miskin yanına hele hiç kimse sokulmaz.

Fakat diyor ki Cenâb-ı Peygamber;

“Siz tevâzu edin de.” *Câlisû.* “Oturun onlarla beraber.”

Bir yemek yiyin, bir sohbet edin bakalım onlarla. Onların hâline de bir vâkıf olun.

Tekûnû. “Eğer siz böyle miskinlerle, fakaralarla oturmazsanız [ne olur?]”

Miskinle fakara [arasından ne fark vardır?]

Fakara nisaba mâlik değil. Kabı kacağı var, yatağı yorganı var, yiyeceği içeceği de var az çok. Buna fakara diyorlar.

Miskin, *men lâ şey'en*. “Hiçbir şeyi yok zavallının.”

Bugün bulur bugün yer, yarın bulur yarın yer. Bir şeyi yok.

Bu gibi bir adamlar, bunlarla kim oturup kalkacak ama?

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ne diyor?

Câlisû. “Oturun bunlarla bakalım, oturabilirsen.” *Tekûnû min küberâillâhi*. “Eğer bunların yanında oturursan Allah'ın büyük kullarından olursunuz.”

Allah'ın büyük kullarından, sevgili kullarından olursunuz. Onlara tenezzül edip de onların yanında oturdunuz, onlara ikram da izzet de buldunuz, hatırını sordunuz.

Onun gönlü ne kadar şen olacak o zaman?

“O şenlikten dolayı Allahu Teâlâ sizin kadrinizi artıracak.” *Ve tahrucû mine'l-kibri.* “Aynı zamanda da kibir denilen beladan da bu suretle çıkmış olursunuz.”

Çünkü seni oraya oturtmayan kibirdir. Onun yenip de otura bildin mi onların arasına, o kibir tabiatıyla oradan kaçacaktır.

«تَوَاحُوا فِي اللَّهِ أَخَوَيْنِ أَخَوَيْنِ. الْحَسَنُ بْنُ سُفْيَانَ
وَأَبُو نَعِيمٍ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَوْيمٍ»

Tevâhav fillâhi ihveyni ihveyni.

Tevâhav. “Kardeşlik yapınız, kardeş olunuz birbirinize.”

Nasıl?

Fillahi. “Allah yolunda ama.”

Dünya maksatları ile değil Allah yolunda kardeş olunuz.

İhveyni ihveyni. “İkişer ikişer.”

Herkes kendisine. Çünkü el tek olursa ses gelmiyor. Mutlaka elin çift olması lazım ki ses çıksın. Böyle bir kardeşe insanların ömürleri boyunca ihtiyaçları vardır. Böyle bir kimseyi kardeş edin ve o kardeşinle bir can gibi yaşa.

«تَوَضَّأُ، وَاغْسِلُ ذَكَرَكَ، ثُمَّ نَمِّ مَالِكَ، خ، م، د، ن، عَنِ
ابْنِ عُمَرَ، أَنَّ عُمَرَ ذَكَرَ لِرَسُولِ اللَّهِ [صلى الله عليه
وسلم] أَنَّهُ تُصِيبُهُ الْجَنَابَةُ مِنَ اللَّيْلِ قَالَ: ... فَذَكَرَهُ.»

Tevadda' va'ğsil zekerake sümme nem.
(*Enne umerâ zekera li-rasûlillâhi ennehû
tüsîbühu'l-cenâbetü mine'l-leyli kâle: ...fe
zekera*)

Biz *nim* diyoruz ya, aslında *nem*.

Malik, Buhari, Müslim, Ebû Davud, Neseî
İbn Ömer'den.

Enne umerâ. “Şimdi Hz. Ömer *radiyalla-
hu anh* diyor ki.” *Zekere li-rasulillah.* “Efen-
dimiz'e Hz Ömer anlatıyor.” *Ennehû tüsîbü-
hu'l-cenâbetü mine'l-leyli.* “Gece cenabet
olmuş, su iktiza etmiş. Ne yapayım ben yâ
Resûlallah?” diye sormuş. *Kâle: ... fe zeke-
rahû.* “Demiş ki, abdest al.”

Abdest almaktan buradaki maksat abdest
değil.

“Elini yıka ve o zekereni de yıka.” *Nem.*
“Yat yatağına.”

Suyu bulmak ve o vakitte yıkanmak
imkânı olmadığı zaman da, suyu bulmak ve
yıkanma imkânı olmadığı vakitte o aletini

yıkar, elini ağzını da yıkar, burnunu da yıkar. Sabahleyin o tedarik oluncaya kadar istirahatini de yapabilir bu hadisin şeysi [delaleti] ile. Fakat tabi şimdi herşeyler elhamdülillah bol. Su da var, kazanlar da var, ateşlerde var, her şeyler var. Bir kibrite bakıyor iş. E onu da yakmak bir şey değil. Böyle bir şey oldu da uyandı mıydı, yıkanıp da öyle yatmak daha evladır. Bu cevaz tarafı. Bu cevaz tarafı, eftal olan tarafı mümkün olduğu zaman yıkanır, öyle yatarsın.

«تَيَاسَرُوا فِي الصَّدَاقِ. إِنَّ الرَّجُلَ لَيُعْطِي الْمَرْأَةَ،
حَتَّى يَبْقَى ذَلِكَ فِي نَفْسِهِ عَلَيْهَا حَسِيكَةً. عَب،
وَالْخَطَّابِيُّ، عَنِ ابْنِ أَبِي حَبِيبٍ مُرْسَلًا.»

*Teyâserû fi's-sıdâki -evi's-sadâki- fe-
inne'r-racule le-yu'ti'l-mer'ete hattâ yebkâ
zâlike fî nefsihi aleyhâ hasîketen.*

Karıların, karıları verdiğimiz bir para var ya, ona *sadak* diyorlar, sadakadan geliyor aslı. Onun alacağı bir hak. Mihirler ona da şey olur.

Teyâserû fi's-sıdâki. "Onda bolculuk yapın, öyle kısmayın." *Fe-inne'r-racule le-*

yu'ti'l-mer'ete hattâ yebkâ zâlike fî nefsihi aleyhâ hasîketen. "Onu memnun edecek, içindeki şey. Ayrılıyorsunuz yani ayrıldığınız vakitte bunu ver ki ona, şimdi artık onun sana karşı bir adaveti kalmasın."

Şimdi bunlar tabi mihirler. Mihrin, nikah da mihrin hafifi efdaldır. Fakat bazı insanlar bugün bunu bir şeref sayıyor, ne kadar çok olursa olsun diyor ama hayat hep bugünkü gibi olmuyor ki. Bugün mesela 100 liraya altın para ile nikâh kıydırıyor. İyi bugün iyi, 100 lira istiyorsun. Verelim 100 lirayı da. İyi ama yarın bir fakirlik halinde yahut bir ayrılık halinde 100 lirayı çıkarıp da oraya vermek de kolay bir şey de değil. O da bir borçtur. Onu vermediği takdirde haksızlık yapıyor yani çalma bir para gibidir. Hatta onu senden istediği vakitte alabilir. Onu söz vermişizdir. O bizden istemiyor, o onların hanımlıklarından. İstese bugün onları çıkarıp vermemiz borcumuzdur. Al bakalım diyeceğiz, hakkındır, ne yaparsan yap.

Onlara da sadaka düşer, zekât düşer. Ama senin elinde de, parası eline geçmedi için zekâttan şey oluyor, yani alınması müşkül olan borçlar yerine giriyor. Alınması müş-

kül olan borçların zekâtı olmadığı için o da ona zekât vermiyor. Ama hak haddizatında onun zekâtı var. Kaç liralık nikâh kıydıysan o nikahın parasını eline ver, o da zekâtını versin onun. Ama onu kimse şimdiye kadar yaptığı yok. Belki arada bir iki kişi yapmıştır da, yapmıştır.

Bir de şunu okuyayım kâfi gelsin;

«ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجَدَ بِهِنَّ حَلَاوَةَ الْإِيمَانِ: أَنْ
يَكُونَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِوَاهُمَا، وَأَنْ
يُحِبَّ الْمَرْءَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا لِلَّهِ، وَأَنْ يَكْرَهُ أَنْ يَعُودَ فِي
الْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْقَذَهُ اللَّهُ مِنْهُ كَمَا يَكْرَهُ أَنْ يُلْقَى فِي
النَّارِ. ط، خ، م، حم، ت، ن، هـ حب، طب، عَنْ أَنَسٍ؛
وَأَبِي أُمَامَةَ.»

*Selâsün men küne fîhi vecede bihinne
halâvete'l-îmâni en yekûnallâhu ve rasûlühu
ehabbe ileyhi mimmâ sivâhümâ ve en yuhib-
be'l-mer'e lâ yuhibbühu illa lillâhi ve en
yekrahe en yeûde fi'l-küfri ba'de iz enkaze-
hullâhu minhu kemâ yekrahu en yülkâ fi'n-
nâri.*

Bu çok mühim olduğu için okuyorum şimdi bunu.

Selâsün men künne fîhi vecede bihinne halâvete'l-îmâni. “Üç şey vardır ki bu üç şey kimde bulunursa o insan imanın tadını bulur.”

Tadını bulur imanın!

Şimdi bizim imanın tadını bulamayışımızın sebebi [nedir?]

Mesela geçen cuma günü hatip efendimizin söylediği, Uhud Muharebesine giderken [olan hadise çok ibretlik].

Muharebe olacak işte, adamcağız girmiş evine, silahını bıçağını takınmış, Allah'a ellerini açıyor;

“Yâ Rabbi! Sen bana öyle bir güç kuvvet ver ki düşmanları bugün kırıp geçireyim. Sonra da belli olmayacak bir şekilde işte senin huzuruna şehit olarak geleyim de yarın kıyamette, ‘Nedir bu halin?’ dendiği vakit de, ‘İşte benim halim, senin yolunda oldu bu.’ diyeyim.” [diye dua ediyor.]

Bu imandaki kuvvet, bu neden geliyor yani?

Bugün biz paramıza da kıyamıyoruz, Canımıza hiç kıyamıyoruz. Sinek ısırırsa dayanmıyoruz. Nerede kalkacağız da düşman

karşısında böyle palavra taşıyacağız. Bu iman-
nın kuvveti.

Eski bizim müslümanların zaferlerinin,
yani tâ nerelere kadar olan o zaferlerinin
sebebi imanlarındaki kuvvetten ileri geliyordu.
Ölüm hiç onların gözünde. Ölüm bir kere
geliyor çünkü iki defa gelmez. Sonra ölüm de
muhakkak muayyen gününde gelir, muayyen
gününde olmayan insan ölemez öyle. Muhak-
kak ecelin gelecek öyle öleceksin. O ne ister-
se yatağında ol, o ecel gelecek seni yatağında
da bulacak.

Hiç hatırımdan çıkmaz. O Alman Har-
bi'ndeydi, sırp kralı tayyareye binmiş kaçıyor.
Girit'e kaçacak. Tayyareye binmiş Girit'e ka-
çacak. Yani Almanlar geliyor o tarafa doğru,
baktı pabuç pahalı kaçmak istiyor, tayyareye
gidiyor. Tayyarede Akdeniz'in üzerinde serse-
ri bir kurşun gelip herifi orada öldürüyor.
Gazeteler yazdı o zaman, hatırımdan çıkmaz.
Adamın ölümü havada bir kurşuna kurban
oldu gitti. Ecel geldi. Ecel onu orada yakala-
yacak. Orada yakalayacağı için ecelden kur-
tulmanın çaresi yok.

Bunun güzel bir kıssası hatırımda. Sü-
leyman *aleyhisselam* mâlum ya. Adamcağız

Süleyman *aleyhisselam*'ın yanına gitmiş. Muhabbette iken Azrail *aleyhisselam* da gelmiş. Şöyle bir bakmış, Kafdağı'nın yanlarında canı alınması lazım gelen bir adam orada oturuyor.

“Eyvah!” demiş, “Ne olacak bu? Ben bu adamın canını Kafdağı'nda alacağım. Kafdağı ile bu adamın arasında şimdi bir aylık mesafe var. Nasıl olacak bu?”

Düşünmeye başlamış Azrail *aleyhisselam*. Fakat onun bakışından o adam da korkmuş, ürkmüş. Süleyman *aleyhisselam*'a demiş;

“Aman rüzgara emret, beni alsın Kafdağı'nın tarafına götürsün. Ben bu adamdan korktum.” demiş.

[Azrail *aleyhisselam*] bakmış ki saati dakikasında o adam orada. Alıvermiş canını.

Yani can muhakkak yeri de tespit edilmiştir, zamanı da tespit edilmiştir, dakikası da tespit edilmiştir. Onun için eski müslüman ölümden hiç korkmuyor ki! Ecel geldiyse ölecek. Yatağında da ölecek. Yatağında kadınlar ölür diyorlar. Onun için onlar harpten hiç korkmuyorlar.

Bu üç şey onlarda var. Şimdi bu üç şey onlar da var da imanın tadını bulmuşlar, ke-male ermişler.

Baksana adam yedi günde bir kere yiyor yahu. Yedi günde bir kere! Ubeydullah Tusterî hazretleri var, 55 günde bir yemeye kadar kendini riyazetle yetiştirmiş.

Elli beş günde bir kere yiyor, olur mu?

Ne doktor kabul eder bu işi akıl kabul eder. Fakat adam meydanda.

Biz Şam'a gittik de bir vakit, Şam müftüsü bizi misafir etti. Hasta kendisi adamcağız. Dedi ki;

“Bana bir kitap geldi elime. O kitapta ben bir riyazet gördüm. Doktorlara gide gele gide gele canım çıktı, bir şey olduğu da iyi olduğumda yok. Şimdi bu kitaptan bir ders aldım. Bu kitap bana 40 gün riyazet tavsiye ediyor, 40 gün. Bu 40 gün riyazeti yapınca iyi olacağıma kanaat getirdim. Yirmi yedi gün devam ettim, hastalık gitti benden.” dedi.

Adamcağız sağ. Yemek verdi bize. Yemekte de bir çocuk var, 18-20 yaşlarında sofrada hizmet ediyor. Bu çocuğum da romatizma. Bugün 10 gün oldu, o da aynı riyazet de, dedi. Yemiyor hiç. Yani bizim gibi sabah iftarı

filan yok. Ancak bir su içiyorlar yahut çay, meyve suyu içiyorlar o kadar. O da bağırsakların tıkanmaması içinmiş. Ekmek namına ağızlarına bir şey koymuyorlar.

Biz ertesi gün o müftüyü ziyaret edelim diyerekten dairesine gittik. Dairesinde iken bir memur kağıt getirdi, evrak, imza attıracak. Ve dedi ki, unuttum onun gününü, bu da kaç gündür aynı riyazettedir dedi.

Biz artık orada sorduk;

“Efendi, senin dermanından bir şey eksik olmuyor mu? Bak kaç gündür bu riyazeti yapıyormuşsun da aynı zamanda dairene de gelip gidiyorsun?”

“Hayır.” dedi. “Bir iki gün bir sıkıntı çektim, üç gün sıkıntı çektim ondan sonra hâl-i tabîidedir şimdi. Yiyen insan nasılsa ben de öyleyim şimdi. Daha rahatım.” dedi.

Sonra o kitabını bana verdiler. Kitabı okudum, kitap da diyor ki. Kitabı bir rus yazmış, rus doktoru. Bu rus doktorunun yazdığı kitabı bir bulgar bir de sırp doktorları kendilerini tecrübeye kalkmışlar. İki de birden doktorun dediği tavsiyeye göre riyazete girişmişler. Artık fark edemeyeceğim, sırp doktoru muydu bulgar doktoru muydu 40 gün

devam etmiş. Evde ailesi, çoluk çocuk yalvayıyorlar; “Efendi! Deli mi oldun sen ne yapıyorsun? Bak öleceksin möleceksin?” bir şeyler diyorlar. Onların hiçbir şeyisine kulak asmıyor. Yalnız dilde bir alâmet var. O alâmetin [görülmesi için] her gün aynada diline bakıyor. Onu gördü müydü kesecek perhizini tabi.

Kırk gün olmuş, bakıyor ki dilde alâmet belirmemiş, daha hastalık var vücutta. Kırk bir, 42, 43, 44, 45’e kadar çıkarmışlar. Kırkbeşinci günde alâmet belirmiş ki, iyilik alâmeti. Ondan sonra tedrici surette yemeye başlayarak düzeliyor. Fakat o da hangi işte ise dairesine gidiyor. Kırkıncı günü ayakları dolaşıp düşüyor. Bir iki defa ayakları dolaşıp düşüyor kendisi, fakat inatkâr bir adam, bozmuyor perhizini. Kırk gün bu perhizine devam ediyor.

Yani bunu anlatmakta maksadım, açlıkla insana bir şey olmuyor. Açlıkla bir şey olmaz. Yani bugün bizim orucumuz açlık değildir elhamdülillah. Sabahleyin güzel yiyoruz, akşama da güzel yiyoruz. Yalnız aradaki keyiflerimizi kesiyoruz. Yoksa bu iki yemek bize çok bile geliyor.

Onun için Allah affetsin.

e. Riyazet" Olarak Oruç Tutmanın Anlamı Ve Önemi

Bu üç haslet...

Ama şimdi diyeceksin ki o gavurlarda bu iman var mıydı da o üç günü, o orucu o kadar tutabiliyorlar?

Oruç değil ki onların ki, riyazet. Gavurlar da oruç yok ama gavurlar canları için yapıyorlar bunu. Canlarının kıymetini bilmek için ve hastalarına faydalı olabilmek için yapıyor. Tavsiye edecek.

Şimdi üçten birisi;

En yekûnallâhu ve rasûlühu. "Allahu celle ve alâ ile Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem.*" *Ehabbe ileyhi mimmâ sivâhümâ.* "Allah ve Resûlünden başka ne varsa, hepsinden daha çok Allah ve Resûlünü seviyorlar." *Ve en yuhibbe'l-mer'e lâ yuhibbûhu illa lillâhi.* "Sevdiğini ancak Allah için seviyor."

Sevdiğini hiçbir gayeye istinat etmeye-
rekten yani ne parasından, ne şevketinden,
ne kuvvetinden istifade için değil sırf sevgisi
Allah için: *Lâ yuhibbûhu illa lillâhi.*

Ve en yekrahe en yeûde fi'l-küfri. "Bir
daha gâvurluğa dönmekten o kadar korkuyor

ki, gâvur olurum diyerekten o kadar korkuyor ki.”

Şu üç hâl: Gâvurluğa dönmekten korkusu, bir. Sevdiğini Allah için sevmesi, iki. Bir de Allah ve Resûlüne her şeyden ziyade sevmek.

Kolay! Allah ve Resûlünü her şeyden fazla seviyor, her şeyini feda ediyor Allah ve Resûlü için.

Oruç neden zor?

Allah ve Resûlünü seven adam oruçtan hiç korkar mı?

Namaz neden zor?

Beş değil 15 olsa ne olacak günde?

Allah emrettikten sonra biz O'nun kuluyuz, bizi O yaratmış. Bizi yarattıktan sonra emri veren de O. İster beş verir ister 10 verir, ne verirse başüstüne deyip onu yapmak vazifemiz.

Yoksa dünyada biz bu kadar para kazanacağız, şöyle olacak.

Bu beş vakit çok geliyor.

Üç vakit ekmeği yiyorsun ya, kaç tane de su içiyorsun, kaç vakitte su içiyorsun. Onlar çok gelmiyor, Allah'a kulluğa gelince çok geliyor. O gavurların propagandaları.

Müslümanlar bir gâvura demişler ki;

“Yahu müslüman ol sen de?”

Demiş, iyi ama beş vakit çok demiş.

Gâvur der onu, ama müslüman diyemez onu. Çünkü Allah sevgisi, Resûlullah sevgisi çok fazla. Resûlullah'ın sevgisi sünnetlerle belli olur. Sünnet-i seniye'yi bir müslüman nasıl imtisal ettiyse ha demek ki Resûlullah'ı seviyor. E Resûlullah'ın sünnetini yapmadan Resûlullah'ı sevmek olmaz.

Onun karşısına gidiyoruz, yâ Resûlallah!
yâ Resûlallah!

Ne olacak yâ Resûlallah?

Sünnetine uyumamışsın ki! Sünnetine uy da ondan sonra. Yeme de, giyme de, içme de, her şey de sünnete riayet edeceksin.

Şimdi bizde sünnete riayet hiç yok. Yemekler yiyoruz, gayet mükemmel masalar, gayet güzel tabaklar çatal bıçaklar, meyveler her şeyler. Avizelerin envai üzerimizde.

Ne o?

Pabuçlarımızı da çıkarmaya tenezzül etmiyoruz. Pabuçlarla da sofralara sandalyelere, koltuklara kurulup yiyoruz.

Bu Resûlullah'ın sünnetine uygun değil. Resûlullah yerde yemiş yemeğini. Deriden

bir sofraya bezisi varmış onu yayarlarmış onun üzerine koyarmış.

Biz bir de kasnak icat ettik şimdi. Sini koyuyoruz ki ekmek yere düşmesin diye.

Ya peygamberden daha çok mu biliyoruz biz be?

Ekmeğe hürmetmiş güya! O da yetmedi şimdi masalar icat oldu. Masasız yemek yemiyor insanlar yahu. İlle masa olacak, çatal tabak olacak, herkese ayrı tabakta yiyecek.

Bereket, bir yerde yenirse [olur], biz öyle büyüdük. Bir tane sahan koyulur önümüze, hepimiz o sahandan doyardık.

E şimdi, 10 kişi 10 tane tabak. Yıkaması kolay değil ki! Kırılacak, masrafı da var.

Allah kusurlarımızı affetsin.

Onun için Allah ve Resûlünün sevgisi her şeyi bitirir. Her şeyi bitirir! Onun yolunda her şey feda olur! Eh sevdiğini de Allah için sevdin miydi, oldu iki. Bir de, haa, bir hata ederim de acaba gavurluğa düşüverir miyim korkusu, üç.

Bu üç korku, ki bak ne diyor altında;

Ba'de iz enkazehullâhu minhu. "Gâvurluktan elhamdülillah çok şükür Allah bizi kurtardı."

Ya Amerika'da olaydık, yahut Londra'da, Paris'te olaydık da o gâvur babanın sulbünden dünyaya geleydik de nereden bulacaktık bu İslamiyet'i biz?

Elhamdülillah ki bunun şükrünü ifâ edemeyiz!

Ba'de iz enkazehullâhu minhu. "Allah bizi bundan kurtarmış." *Kemâ yekrahu en yülkâ fi'n-nâri.* "Bir insan ateşe atılmasından nasıl korkar. Ateşe atılmasında nasıl korkuyorsa küfre düşmekten de öyle korkar insan."

Küfre düşmek, küfür kadar günah bir şey yok.

En büyük bela küfürdür.

Ama dünyası söyleymiş böyleymiş?

Ne cehennemde olursa olsun!

Gâvur değil mi?

Yandı bitti! Cehennemde yanacağına bak sen onun!

Allah cümlemizi affetsin de dinine sahip, dinini seven, Peygamberi yolunda, Allah yolunda her şeyisini fedaya hazır olan sevgili bahtiyar kullarının zümresine hepimizi kabul buyursun Cenâb-ı Hak. Kusurlarımızla bizleri de muaheze etmesin. Bu mübarek ayların hürmetine, Ramazanların hürmetine yaptığı-

mız ibadetleri de kabul buyursun. Daha birçok senelerin ibadetini de yapmakla cümlemizi şerefyâb eylesin.

el-Fatiha.

Mehmed Zahid KOTKU

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

